

Statistika: zapsáno do sborových matrik od 1.1.2014 do 1.12.2014

Pokřtění:

27. 4.	Daniel Michálek	Liptál 241
25. 5.	David Šťastný	Liptál 4
17. 8.	Magdalena Žižková	Líbeznice
14. 9.	David Gerža	Tichov 77
21. 9.	Tereza Jurečková	Lhota 93

Oddaní:

22.3.	Michal Jurečka a Lenka Obrodovská
26.4.	Tomáš Němeček a Eva Mikulová

Zemřelí:

29.12.2013	Jaroslav Vaculík	Liptál 280
11. 02.2014	Ladislav Žůrek	Liptál 377
16.0 3.	Pavel Chmelař	Liptál 20
13.04.	Vladimír Valchář	Liptál 442
28.04.	František Vrlíček	Liptál 258
06.05.	Patrik Nerodil	Rokytnice
19.05.	Jana Tkadlecová	Lhota 148
19.05.	Josef Tomana	Liptál 396
07.06.	Františka Svobodová	Liptál 33
10.08.	Jiřina Vaculíková	Liptál 167
13.08.	Anna Hučíková	Lhota 73
23.09.	Květoslav Souček	Liptál 27
09.10.	Karel Navrátil	Liptál 277
15.10.	Lydie Münsterová	Lhota 62
20.11.	Marie Zrníková	Liptál 132

Všem přejeme požehnané a láskyplné prožití vánočních svátků. Prosíme Pána Boha, abyste prožili o těchto Vánocích, že Bůh je s Vámi, kéž pocítíte Jeho milující a uklidňující objetí a novou naději! Zároveň děkujeme za všechny Vaše štědré dary a modlitby! Bůh Vám žehnej!

Jménem staršovstva Vás srdečně zdraví

Tomáš Němeček, kurátor

Mária Jenčová, farářka

Vydal pro vnitřní potřebu: Farní sbor ČCE v Liptále, 756 31 Liptál 8

tel:739 558 115 Číslo účtu: 1112200858/0300

Email: liptal@evangnet.cz web: www.liptal.evangelnet.cz

Prosinec 2014

Číslo 25

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču, zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu....“ Zj.3,20

Nastal nám advent... Slovo advent znamená příchod. A příchod něčeho, nebo někoho je spojen s očekáváním. Čekání...jak nádherné slovo, v jehož znamení se odvíjí život každého z nás. Jakou radostí a smyslem nás naplňuje čekání na něco nádherného a velkolepého!

A právě teď, tento poslední měsíc v roce, v tomto adventním období, máme úžasnou příležitost si novým způsobem uvědomit, že celý náš život je vlastně čekáním...

Jaká škoda, že mnozí z nás si tuto příležitost rok co rok necháváme ujít a věříme lži.

Uvěříme tomu, že advent a vánoce – to je spousta cukroví a jiného jídla, dokonalý úklid, „dobrý“ program v televizi a co nejdražší dárky – v rámci našich možností, a co hodně nestojí, za mnoho nestojí...

Tak místo radostného očekávání je tady shon, nervozita, podrážděnost, únava a možná i nespokojenost s tím, co máme - když vidíme, že ti druzí mají více. Copak máme důvod k radostnému očekávání? Můžeme vůbec ještě něco čekat? – A tak mnohokrát už nečekáme nic.

Procházíme adventem, vánocemi, ale nedovolíme, aby advent a vánoce prošli námi. Nic už od nich nečekáme, nečekáme žádné obohacení.

Spíš vyprázdnění – peněženek, sil, nervů...

Co kdybychom letošní advent, a samozřejmě i vánoce, prožili jinak? Co kdybychom se přece jenom odhodlali ještě něco očekávat? A to něco jiného, než doposud.

Zkusme společně během letošního adventu očekávat více lásky, pokoje, radosti a naplnění v našem životě, v našem manželství, v naší rodině ... v našich vztazích.

Zkusme začít upřímně čekat na Krista. Vyjděme Mu vstříc, obračejme se k Němu, pozvedejme k Němu svoje oči a smířme se s Ním, i s těmi, kteří jsou kolem nás... a uvidíme, že On k nám přijde a my se s Ním setkáme.

Nalezneme naplněný život a cestu dál.

On nenechá na holičkách toho, kdo na něj čeká, kdo po Ném touží...

Ani před dvěma tisíci lety nenechal svůj lid na holičkách. I když mnozí přestali čekat, přesto se našlo pár těch, kteří navzdory všemu čekali dál. A On přišel, jako bezbranná láska, v dítěti Ježíši Kristu. Ale přijali Ho a radovali se z Něho jenom ti, kteří Ho čekali.

Bůh i dnes přichází tam, kde je očekáván. A tam vše proměňuje svoji láskou. Nikam ale nevstupuje násilím. Dveře našeho srdce mají jenom jednu kliku – zevnitř. „*Hle, stojím přede dveřmi a tluču...*“ Otevřeš Mu? On na Tebe čeká... Toto je to nejvzácnější čekání: čekání Boha na nás! – Ale do kdy??? Čas milosti jednou skončí...

Nechceš Mu říct, jako Maria, své „ANO“ dříve, než znova přijde ve své slávě „*a uzří Ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu naříkat všechna pokolení země. Tak jest, amen. Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází.*“

A co dárky? Byly nějaké?

Maminka byla moc hezká a ráda se pěkně oblékala. Když jeli s tatínkem do města, tatínek ji vždy pobízel, aby si na sebe něco koupila. Také na Vánoce dostala kostým, tatínek dostal většinou košili, těch nebylo nikdy dost. Já jsem měla perníkového mikuláše.

Co byste si přála k Vánocům letos?

Děkuji pánu Bohu za zdraví, jen ty nohy mě bolí a těžko se mohu pohybovat. Jen si přeji, abych druhé neobtěžovala svou nemocí, abych jim nepřidávala práce. A až pro nás přijde Pán, musíme být připraveni jej následovat. Život v Kristu v nás má být zakotvený jako maják. Jeho světlo ať svítí do našich srdcí.

Přejme paní Jenčové i její rodině hodně zdraví a Božího požehnání.

Zapsala Věra Halová

Pořad vánočních a novoročních bohoslužeb v evangelickém sboru v Liptále

30.11.	1. neděle adventní	10:00	Bohoslužby s večeří Páně v kostele
		15:30	Adventní koncert a uvedení vánočního CD Rokytenky účinkují: Rokytenka, CM Bělina, CM ZUŠ Morava a Ladislav a Ester Moravetzovi – varhany a zpěv
06.12.	křest Elišky Hrabovské		
07.12.	2.adventní neděle	10:00	Bohoslužby v sále
		15:00	Mikulášské adventní setkání pro děti a rodiny
14.12.	3.adventní neděle	10:00	Bohoslužby v sále
		16:00	Dobročinný koncert: Ztišení v Adventu u zpěvu duchovních písní. Účinkuje – Miroslav Mikulec
21.12.	4. neděle adventní	10:00	Dětská vánoční slavnost v kostele
25.12.	1. svátek vánoční	10:00	Bohoslužby s večeří Páně v kostele
26.12.	2. svátek vánoční	10:00	Bohoslužby, sborový dům
28.12.	neděle	10:00	Bohoslužby, sborový dům
31.12.	Starý rok	17:00	Bohoslužby v kostele
01.01.	Nový rok	10:00	Bohoslužby s večeří Páně v kostele

Ve Lhotě:

26.12.	2. svátek vánoční	14:00	Bohoslužby s večeří Páně
--------	-------------------	-------	--------------------------

Staršovstvo liptálského sboru Vás srdečně zve k účasti na bohoslužbách i na dalších sborových setkáních.

zemřel. Měla jsem i mladší sestřičku, byla moc nemocná, v pěti letech zemřela.

Čím jste se chtěla stát? Měla jste sny, které se Vám naplnily?

Měla jsem velkou kamarádku, jedna bez druhé jsme se neobešly. Ona chtěla být lékařkou, já jsem chtěla být učitelkou. Když zemřela moje sestra, nebylo možné nechat rodiče pracovat na hospodářství samotné. Zůstala jsem tedy doma a pomáhala jim. Měli jsme pole a velkou zahradu.

Na té zahradě pracuje stále můj druhý syn. V létě tam bývá velmi horko a daří se i plodinám, které by tady na Valašsku neobstály. Sázeli jsme až 1 000 keříků melounů. Z každého keře jsou 3 – 4 melouny. Jejich zralost jsme poznali tak, že při velmi opatrném zvednutí je spodní část melounu bílá. Stávalo se také, že melouny horkem popraskaly. Stejně jsme melouny prodávali většinou půlené, aby každý viděl, co kupuje.

Na naší zahradě se dařilo i broskvoním, meruňkám, mívali jsme hodně zimních jahod, které rodí dvakrát do roka. Půda je u nás velmi úrodná, hnojili jsme koňskou mrvou. Zamlada jsme mívali i 4 krávy, 2 jalovice, býky, víno. To víte, práce bylo hodně, ale díky tatínkovi a mamince se vše odehrávalo v klidu a pohodě. Později jsme si na těžkou práci koupili stroje. Když je člověk zdravý a může pracovat, má radost, že se mu daří, a tak únavu často předčí radost z díla.

A co Vánoce? Jak jste prožívali Vánoce?

Na Vánoce jsme nazdobili vánoční stromeček většinou ozdobami, které jsme si sami vyrobili. Držel se u nás také zvyk, že když se Pan Ježíš narodil na slámě, i my jsme v čase Vánoc spávali na slámě. Vyklidili jsme pokoj, vydrhli podlahu, nanosili slámu, na ni položili plachtu, kterou jsme si sami utkali. Na té slámě jsme také spali. Jako děti jsme to měli velmi rádi a moc jsme se proto na Vánoce těšily.

Na Vánoce jsme mívali písmenka – vajíčka, buchty – já měla nejraději čokoládové se smetanou a cukrem. Na stole bylo vše, co jsme si mohli dopřát. Chléb, nakrájená husí nebo krutík kýta, klobása, vánočka. Celý den jsme se postili.

Drazí přátelé, upřímně a s hlubokou touhou nám všem přeji, aby se o letošních vánocích Pán pánů a Král králů Ježíš Kristus skutečně narodil i v našich srdcích a přinesl do našich životů lásku, pokoj, radost a naději, po kterých všichni tolik toužíme!
MJ.

Jak jen toužím...

Jak jen toužím, abys prožil advent.
Jak jen toužím u tebe bydlet,
žít důvěrně s tebou
a sdílet všechna tvá břemena.

Vždyť ti jdu vstříc
ve všech tvých přáních.
A přece jsem ti ještě nikdy
nesměl žádné splnit.
Já, tvůj Bůh.

Jak jen toužím, abys prožil advent.
Jak jen toužím znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici,
ve tvém domě a ve tvém srdci.

Vždyť ti jdu vstříc
od věčnosti k věčnosti.
Ale hledám jen tebe.

Já, tvůj Bůh.

Jak chtěl vlk sežrat dítě – pohádka (nejen pro děti...)

Byl jednou jeden vlk. Žil v okolí Betléma. Pastýři věděli o tom, jak je nebezpečný. Každý večer dělali vše pro to, aby před ním uchránili své ovce. Jeden z nich neustále musel být na stráž, protože vlk byl hladový a lstivý. Byla noc. Právě zmlkl podivuhodný andělský zpěv. Prý se tu někde narodilo dítě. Vlka se velmi podívoval, že se ti drsní pastýři se odevšad sbíhali, aby si prohlédli to novorozené dítě. "Kvůli nějakému novorozenci tolik shonu", myslel si vlk. Ale nakonec jej přeci přepadla zvědavost, a tak se tiše plížil za nimi. Když se připlazil ke stáji, ukryl se a čekal. Když se pastýři rozloučili s Marií a Josefem, viděl, že nadešla jeho chvíle. Ještě si počkal, dokud Maria s Josefem neusnuli; od přestálých starostí a z radosti nad dítětem jim ztěžkla víčka. "Á, výborně", pomyslel si vlk, "začnu s dítětem!" Lehkým krokem se vplížil do stáje. Jeho příchodu si nikdo nevšiml. Pouze dítě. To na vlkovi, který se jen co pracka pracku mine, tiše posunoval k jeslím, spočinulo svým pohledem. Vlka měl tlamu dokořán otevřenou a jazyk mu hladově visel ven. Bylo to strašné jen se na něj podívat. Teď se již zastavil těsně vedle jeslí. "Snadná kořist", myslel si a mlsně si olizoval tlamu. Nahrbil se ke skoku. V tom se jej ale jemně a láskyplně dotknula ruka dítěte Ježíše. Poprvé někdo pohládl jeho odpornou srst plnou strupů. Hlasem, který vlk v životě nezaslechl, pak malý Ježíš řekl: "Vlku, mám tě rád!" a s láskou na něj pohládl. Tu se stalo něco nepředstavitelného - v tmavé betlémské stáji praskla vlkova kůže a z ní vystoupil člověk. Skutečný člověk. Tak, jak jej Bůh na počátku zamýšlel. Člověk v údivu klekl na kolena, líbal Ježíšovy ruce a klaněl se mu. Pak opustil stáj - stejně tiše, jako před chvilkou přišel - a šel dál svou cestou. Nikdo si nevšiml, co se té noci událo. Jen malý Ježíš a ten, co se stal člověkem, vědí, co se stalo. A ti oba vědí, že se totéž děje u všech, kdo se ve své zvířecí kůži přiblíží k jeslím a nechají se dotknout božským dítětem.

(Převzato z <http://www.vira.cz>)

Milé děti, přeji Vám, abyste i Vy přišli k Ježíši se vším špatným, co sami nemůžete změnit a co Vás mrzí. On Vás miluje!

Hezké a radostné Vánoce Vám všem přeje Vaše Mária Jenčová

„Ježíš Kristus přichází proto, aby nás osvobodil od zla, které máme v sobě, i od zla, které přichází zvenku.

Aby posílil všechno, co je v nás dobré,
a my se tak stávali jeho slávou.

Aby potěšil všechny nešťastné a dal jim novou naději.

Aby nás vyvedl ze všech špatných závislostí,
do kterých jsme se dostali,
a aby nám odpustil naše selhání.

Aby se nám dal nalézt jako ten,
který chce naše dobro.

Aby nám dal zakusit radost
stát se jako on obdarováním druhých.

Ježíš Kristus přišel, aby nás ujistil, že nás má Bůh rád,
že u něho – na rozdíl od nás lidí

– neexistuje nikdo odstrčený, osamocený, nemilovaný ...

A to je vlastně důvod vánoční radosti a kořen téměř všech věcí,
které se o Vánocích staly zvykem a tradicí.“ VC

Rozhovor s paní Jenčovou starší

Paní Jenčovou starší jsem navštívila před začátkem adventu. Bylo vidět, že se na náš rozhovor těší. Na stole připraveno občerstvení, v očích jiskřičky a pevný stisk ruky. To vše způsobilo, že jsem si dovolila ptát se i na věci, které se lidé obvykle při prvním setkání nesdělují.

Paní Jenčová, jak se Vám líbí v Liptále? Už jste si zvykla?

Tady v Liptále se mi velmi líbí. Jsem mnohem více mezi lidmi, víc se svou rodinou a mám zde i hodně přátel. Když jsem přijel do Liptálu poprvé, hodně lidí mě tady vítalo a já jsem poznala, že mě vidí rádi. A tak jsem si sama sobě říkala: „Co jsou to za lidé, že mě mají rádi, když mě vůbec neznají?“

Můžete zavzpomínat na své dětství?

vyrůstala jsem na Slovensku, rodiče se znali odmala, protože byli sousedy. Celý život se měli velmi rádi. Oba těžce pracovali, zejména tatínek měl těžkou práci, pak ještě na pole, stavba domu. Není divu, že onemocněl a brzy